

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 27. **2.**
 Karácsonyi Zsolt: *A völgybelieknek* **3.**
 „Mindig a jelen a legérdekesebb”.
 Pál-Lukács Zsófia beszélgetése Bánki Éva íróval, költővel, irodalomtörténésszel **4.**
 Bánki Éva: *Végenincs* (próza) **6.**
 Lövétei Lázár László: *Majomszózat* (vers) **8.**
 Raluca Boantă: *először a test; egy más pillanatoknál jobb pillanat; a garra rufa nem utasít el semmit; invázió; sms; valahogy átmentem*. Szántai János fordításai (versek) **10.**

Képalá

Száraz Miklós György – Zátanyi Tibor: *Egy csokor ibolya* **12.**

Pavilon 420

Repkő Ágnes: *Házimunka-líra; Hogy történik? Alany* (versek) **13.**
 Nagy Kriszta Léna: *A kerítés túloldala* (próza) **14.**
 Márián Gábor: *A tűznyelő felesége; Kubista tükörkép* (versek) **17.**

Borsodi L. László: *Arról, hogy nem vagyunk egyedül* (Böjte Csaba Füveskönyve. Örömhöz segítő gondolatok) **18.**

Kürti László: *M3, pálya van* (vers) **19.**

Forgács Péter: *Megtorpanás* (próza) **19.**

Kinematográf

Ritter György: *Visszavágó* (Fazakas Péter: *A játszma*) **22.**

Theátrum

Fischer Botond: *Lehet-e autentikus a kitalált hagyomány?* (Kele Fodor Ákos: *Mysterium dell'arték s egy fekete daljáték*) **23.**

Kritika

Haklik Norbert: *Bravúros debütálás novellaszerző-mészárlással* (Forgács Péter: *Szuperhold*) **25.**

Fülszövegek

Lakatos-Fleisz Katalin: „*Elmondja, kihagyja, kerülgeti*” (Hermann Veronika: *Helyettem a nyelv. Identitáspolitikák az irodalomban*); *Izgalmas átjárások* (Nagy Anna: *Dupla expó. Fotográfia a kortárs magyar irodalomban*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Tolláskodás* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Hány évre tervezni?* **27.**

Artefaktum

Szekernyés János: *A mintázás virtuóza. Elhunyt Szakáts Béla szobrászművész* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 27.

Hányódott az ágyban, a dupla ágyban, amiben amúgy szülei aludtak a panelban, a második emeleten, ahonnan csak egyszer kellett kiköltöznie, amikor egeret találtak a beépített előszobaszekrényben és felmentek a negyedikre H.-ékhoz, neki ez valahogy nem volt fontos, csak E.-nek, aki rá is kérdezett, hogy akkor most ezt komolyan gondolja-e, s ha igen, akkor is, most valahogy nem a vele való szerelem jár az eszébe, a sejtjeiben, hanem T., aki szinte Herkules volt, hozzám képest, kérdezte W. Imre, de E. nem hallotta a kérdést, vagy úgy tett, ő meg elhallgatott, ha így, akkor úgyis hiába minden.

E. simogató tündér volt, de ez nem segített, ő is az volt, két másikat kielégítő lény simán álomba nyomja a másikat, csak a reggel nehéz, a kávé vagy tea akadozó kérdése után a hulla csönd.

Pedig E. és rokonsága közel vitte őt a rejtélyhez, ami sokáig számára is csak örök ismeretlen volt: hová lett a 30-as években a rokon, aki eltűnt a család befektetéseivel Amerikában.

W. Marcell, a kurva életbe, az valahogy nem jött a szájára, hogy az anyád, mert W. Imre az idegszálaiban és minden félresikerült nyakendőjében tudta, hogy Villax Karolina úgyis figyel, javítja, és méltatlan lenne az anyát, az ősanját emlegetni, még ha oly sokat tett is Karolina azért, hogy rejtve maradt életével kibaszott nagy kátyút hagyjon maga után.

Na, ez azért eszméletlen, mondja Karolina a magasságból, én végignézem az életeteket, hozsannázok tiszta szívből az Úrnak, veletek énekelem a *Mennyből az angyalt* karácsonykor 170 éve legalább, és megszólaltok, az egyetlent, akit tényleg érdekel kisszerűnek tűnő létetek. Tudjátok, hogy csoda, hogy létezőnk? Hogy van emlékezet, ami szerint én vagyok az anya, akitől származtok? És hogy azért nem kisszerű az életetek, mert valameddig az egyetlen vagyok odafent, aki szeret titeket?

Mikor G.-vel találkozott, 1983 őszén Tiszakécskén, együtt menekültek B. őrmester elől, aki ugyanabban az étteremben evett és rúgott be, ahol W. Imre a szüleiével és a húgával találkozott. G. véletlenül ült ott, de miután B. beléjük kötött, együtt futottak vissza a körletbe, az uszodához. B. követte őket, de lemaradt a részegsége miatt, aztán valakit megkéselt a zuhanyozóban, miután megérkezett. A vér úgy folyt végig a csempén, mintha az égből csordogált volna, mintha Villax Karolina vágta volna meg az ujját cukorrépapucolás közben, merthogy azt szedték hajnaltól a Tisza menti térszében. G. a barátja lett, Máltán érettségizett, a barátnőjével Líbia tengerpartján sétált, amiért elkapták a rendőrök, és menthetetlen Manchester United-szurkoló volt, miközben az öccse Liverpool-rajongó. Ez végtelen történet. Debrecenben a lakótelepen gombfociztak hárman.

Állj le, Zala György üzeni, mondja Villax Karolina, hogy ez teljesen elmentmond a művészetnek. Ki kell dolgozni a részleteket, az ereket a kézfejen, a millenniumi emlékművön a távolságot. Hogy a magasban ne lehessen látni, csak elképzelni az angyali arcot. És amikor látni lehet, kiderül, hogy tényleg az! Zala amúgy, de csak neked mondom, néz odafentről Karolina, nem volt segítőkész. Pedig Reguly titkos jelszavát, ami feloldja a hagyatékot, csak ő tudta. Állítólag a Mária-alak egyik részletébe rejtette el, hogy soha senki se lássa, csak ha olyan magasban öleli át a szobrot. És hogy Mária valójában a nővére, akivel együtt élt. Menj vissza Csáktornyára, Lendvára meg Zircre, akadékoskodik Reguly, meg Pápára, zárja le az egészet Villax Karolina.

Meg Munkácsra, Münchenbe, Rózsahegyre, Debrecenbe, Nyíregyházára, Fényeslitkére, Prágába és Amerikába, ahová a Gellérthegy álmával szökött W. Marcell. Meg Gyergyószentmiklósról, ahová anyai nagyapját helyezték a második bécsi döntés után.

Na de a gombfociban W. Imre mindig vereséget szenvedett. Áldozat, szerető típus, ez állt a pszichológiai szakvéleményben 1984. január elején. Végzetesen vonzódik az indiánokhoz, akik már valójában nincsenek, olyan nőkhöz, akik csak a képzeletében léteznek, és hajlamos céljai eléréséhez illegális szereket használni, alkoholt, gyógyszert, álmodozást.

G.-vel aztán szilveszterkor krumplit pucolt Szombathelyen, mielőtt W. Imre leszerelt volna mániákus depresszió diagnózissal. A Honvéd Kórház pszichiátriáján három hetet töltött, már akkor nyilvánvaló volt, hogy elveszett lélek, de az is, hogy e lelkek között is van hierarchia: felül B. állt, aki hónapok óta volt bent, és minden éjjel eltűnt, hogy állítása szerint